

[Sigsgaard.]

naturligt, at udvalget også ser på, og sikrer sig, at der ikke her er tale om en lempelse, eller tilsvarende at finansministeren udtaler sig om det her i dag. Men det er vel et spørgsmål, der med rimelighed kan behandles i udvalget.

I den forbindelse kunne man rejse det lidt mere principielle spørgsmål, om ikke det er uheldigt at lade administrationen i for høj grad tage stilling til fortolkningen af lovene. Der er i meget af den lovgivning, der gennemføres i disse år, en tendens til, synes jeg, at man går væk fra præcise angivelser og i for høj grad overlader fortolkningen af lovene til administrationen, og det kan der måske også være tale om, hvad det her angår.

Landsskatteretslovforslaget havde jeg egentlig ingen kommentarer til, men når den konservative ordfører her kom ind på, at man eventuelt kunne indføre et gebyr for at få sager behandlet ved landsskatteretten, vil jeg dertil sige, at jeg tror, han har ret i, at det kan afholde nogle fra at indbringe sager for landsskatteretten, men jeg tror også, at udvalget, inden man går videre med denne sag, meget nøje skal overveje, hvem det er, der afholdes fra at indbringe sager, om det ikke mange gange netop er dem, der måske har mest brug for en forholdsvis nem adgang til at indbringe sager til afgørelse her.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg takker de ærede ordførere for de indsigtfulde og meget sagkyndige bemærkninger, der her er blevet fremsat om de tre behandlede lovforslag.

Jeg takker også oppositionspartierne og især det store oppositionsparti for den principielle tilslutning, der lå i hr. Grünbaums tale. Jeg har naturligvis erfaret, at her er jeg i den mærkelige situation, at når en finansminister foreslår lempelser, selv meget beskedne lempelser, skal han kritiseres for det, men da alle har stillet sig sympatiske over for lempelsens idé, er det vel også et spørgsmål, om ikke vi bør gennemføre den. Jeg kan i hvert fald ikke se, at der er nogen særlig grund til at kræve arveafgift af en hustru, som arver sin mand og der måske i boet er 75.000-80.000 kr., og det er det eneste, hun har at leve af for

fremtiden. Jeg tror, det vil være rigtig og rimeligt, at vi ikke gør det til et skatteobjekt, men siger: all right, hun skal kunne have dette beløb uden arveafgift. Jeg kan ikke se, at nogen kan have meget mod det synspunkt, der ligger bag denne lempelse i den nuværende arveafgiftsbeskatning.

Der er rejst en række spørgsmål her. Hr. Haunstrup Clemmensen og hr. Niels Andersen rejste spørgsmålet om de medhjælpende hustruer. Jeg vil gerne sige hertil, at jeg har bedt kildeskattedirektoratet om at undersøge muligheden for, at vi kan få en lempelse, som kan træde i kraft med virkning for indkomståret 1970, og jeg håber ligesom de to ærede ordførere, at dette vil blive muligt, og at jeg vil kunne have et resultat til det forestående udvalgsarbejde.

Hr. Poul Schlüter var inde på landsskatterettens tempo og gav mig ligefrem en idé om at forøge statens indtægter til dækning af landsskatterettens udgifter gennem et gebyr. Jeg skal ikke på forhånd afvise eventuelt at få denne dækning for landsskatteretsudgifterne igennem et gebyr, som kun forfalder, hvis den pågældende taber sin sag ved landsskatteretten, men betales tilbage, hvis det skulle vise sig, at den pågældende har ret i sin klage over de underordnede myndigheder.

Hr. Helge von Rosen var inde på en række problemer, især spørgsmålet om den enkelte arvings ret, og han nævnte et eksempel med to brødre, der overtager en virksomhed efter en afdød fader, medens søsteren sidder tilbage og skal prøve på at få mest muligt ud af boet og kan være lige så interesseret i at påklage — forstod jeg — ansættelsen af virksomhedens værdi, som boet måtte kunne være interesseret i det. Nu har forslaget her jo ikke taget stilling til en strid mellem arvinger, men kun til en tvist om værdiansættelsen mellem et bo, altså arvingerne som helhed, og myndighederne. Det er forholdet til myndighederne, det her drejer sig om, og ikke arvingernes indbyrdes uenighed, som jo afgøres efter de almindelige materielle retsregler, vi har på dette område.

Hr. Helge von Rosen var også bange for, at vi ville starte en, jeg kunne næsten sige selvmordsepidemi ved reglen om, hvilken af afgiftsansættelserne der skal lægges til grund, hvis der er to dødsfald inden for 6 måneder. Jeg tror nu, at det, at man